

REDAGUJE KAMILA ŁAPICKA, ABSOLWENTKA WIEDZY
O TEATRZE AKADEMII TEATRALNEJ W WARSZAWIE. W LATACH
2007-2010 RECENZENTKA W MIESIĘCZNIKU „TEATR”

Krystyna Janda to prawdziwa kobieta pracująca. Tworzy wirtualny dziennik, pisze książki i felietony, prowadzi fundację na rzecz kultury, gra w spektaklach. Mimo tylu zajęć coraz częściej znajduje też czas na reżyserię. Na swoim koncie ma m.in. takie hity jak „Stefcia Ćwiek w szponach życia”, „Ucho, gardło, nóż” i „Weekend z R.”.

Jej najnowszy spektakl „Kontrakt” Mike’a Bartletta będziemy mogli oglądać w teatrze Polonia w Warszawie od 3 grudnia.

PANI: Na początku myślałam, że korporacyjne realia opisane przez Bartletta to abstrakcja. Teraz mam wątpliwości...

KRYSTYNA JANDA: Ja też uważałam, że to jest utwór w stylu Ionesco – teatr absurdu, przesady, ale okazuje się, że nie. Kiedy zaczęliśmy próby,

wiele osób zdradziło nam tajemnice pracy w swoich korporacjach i to przeszło nasze wyobrażenia. W sztuce kontrakt zabrania Emmie związków „romantyczno-seksualnych” z kolegami z pracy. Mimo to zaczyna się spotykać z jednym z nich... Emma się zakochuje i wydaje się jej, że oszuka korporację. Przez jakiś czas to się udaje, ale okazuje się, że konsekwencje są tak duże, iż „zahaczamy” o dramat antyczny. Myślę, że w początkowych scenach publiczność będzie się często śmiała. Do czasu...

...kiedy do akcji wkracza Menedżerka i wszystko się komplikuje.

Przy reżyserii tego spektaklu bardzo przydały mi się grane przeze mnie role w filmach dotyczących okresu stalinowskiego, wszystkie sceny przesłuchań – sytuacja i stopień inwigilacji są zdumiewająco podobne. Argumentowanie, presja psychiczna i całkowita kontrola.

Na pierwszy rzut oka Menedżerka jest „tę złą”, a Emma – jej ofiarą.

W życiu taka krystaliczna jednoznaczność nie istnieje, dlatego przekornie chciałam tam namieszać. Do roli Menedżerki szukałam anioła. Agnieszka (Michalska – przyp. red.) jest bardzo dobra. W zapisie to postać, o której nic nie wiadomo, nie odpowiada na podstawowe pytania

– czy jest sama, czy ma dziecko? Jest idealnym trybem w wielkiej maszynie korporacji. Wydaje mi się, że tkwi w niej już bardzo długo i dawno się poddała. Spotkanie z kimś tak niepokornym i pełnym życia jak Emma (Maria Seweryn – przyp. red.), kto jednocześnie bardzo szybko uczy się odpowiadać na pytania tak, jak korporacja sobie tego życzy, musi spowodować, że coś w niej pęka.

Własny teatr to nie korporacja, ale też trzeba go nieustannie „monitorować”. Jak to się robi?

Nie, to na pewno nie korporacja, choć reguły gry są także żelazne. Na szczęście nie są one związane z wolnością wyborów – wszelkich zresztą, artystycznych też. Jestem więźniem w słodkim więzieniu, nie narzekam.

Czy kiedyś Pani kogoś zwolniła?

Ci, którzy nie nadają, odchodzą sami.

Ale wyrzuciłam kilka osób. Zdarzyło mi się.

Kogo?

Tych, którzy na to zasługiwali i nie szanowali innych lub cynicznie korzystali z ich wysiłków. To nie jest zwykłe miejsce pracy. Albo to kochasz i nie liczysz się z kosztami i czasem, albo musisz pójść gdzie indziej, najczęściej do państwowego teatru. ■

JESTEM WIEŹNIEM

ROLE W FILMACH, KTÓRE SĄ KLASYKAMI POLSKIEGO KINA, ZŁOTA PALMA W CANNES – TO DLA KRYSTYNY JANDY ZA MAŁO. AKTORKA W CIĄGU OSTATNICH SZEŚCIU LAT OTWORZYŁA DWA TEATRY. W POLONII PRZYGOTOWUJE WŁAŚNIE „KONTRAKT”, JEDENASTY SPEKTAKL W REPERTUARZE, KTÓRY SAMA REŻYSERUJE.

Krystyna Janda

Maria Seweryn (z lewej) i Agnieszka Michalska znalazły się w obsadzie spektaklu „Kontrakt”

KRYSTYNA JANDA – ur. 1952 r. w Starachowicach. Aktorka teatralna i filmowa; reżyserka. Przez lata związana z warszawskim Teatrem Powszechnym („Fedra” w reż. L. Adamika, „Maria Callas. Lekcja śpiewu” w reż. A. Domalika). W 2005 r. założyła teatr Polonia – pierwszą prywatną scenę dramatyczną w Polsce. Zdobywczyni m.in. Złotej Palmy w Cannes („Przesłuchanie” w reż. R. Bugajskiego, 1990) oraz Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (2011).